

«Περλιμπλίν και Μπελίσσα»

Η ΜΑΡΙΑ Καρσερά πραγματοποιεί στη σκηνή του «Ενα» τα παλιά της σκηνοθετικά όνειρα, το λένε οι επιλογές της. Μπέκετ, Πιραντέλλο, Ιονέσκο, Λόρκα... Αποκρυσταλλωμένες από καιρό αισθητικές απόψεις, καθαρές στυλιστικές προτιμήσεις, δικαιολογημένες επιλογές τεχνοτροπιών, όλα αυτά ενσαρκώνονται σε φροντισμένες παραγωγές. Ο χρόνος προετοιμασίας είναι πολύ μεγαλύτερος από την περίοδο δοκιμών. Γι' αυτό και οι παραστάσεις που υπογράφει η Καρσερά στην περσινή και φετινή σεζόν αποτελούν προτάσεις σοβαρές και συνειδητοποιημένες, ζυγισμένες σ' ό,τι αφορά στο μορφικό επίπεδο της παράστασης και (ως επακόλουθο) απαλλαγμένες από το στοιχείο του τυχαίου, του μη προβλεπτού.

Πιστεύω πως η μακρά περίοδος εσωτερικής προετοιμασίας που διανύει η σκηνοθέτις μέχρι την εμπλοκή των συνεργατών της στη διαδικασία εκκόλαψης της παραγωγής ταίριαζε πολύ στη συγκεκριμένη περίπτωση. Το έργο του Λόρκα «Περλιμπλίν και Μπελίσσα» είναι ένα κομψοτέχνημα του ποιητικού θεάτρου και σαν τέτοιο πρέπει να αναγεννιέται στη σκηνή σε παραστάσεις άρτιες, λεπτομερώς δουλεμένες στο επίπεδο της φόρμας και αυστηρώς ελεγχόμενες υποκριτικά από το σκηνοθέτη. Και τότε τι γίνεται με τη ρομαντική μαγεία που περιέχουν τα θεατρικά του Λόρκα; Τι γίνεται με το «ντουέντε», με το άγιο πνεύμα του πάθους και της ποίησης που πάλλεται στο λόγο του Λόρκα; Μήπως το υπερβολικά προκαθορισμένο αποτέλεσμα θα καλουπώσει το λυρικό κείμενο του Λόρκα, μήπως τα πάθη στα κείμενά του αποζητούν περισσότερη σκηνική ελευθερία και υποκριτικό αυθορμητισμό; Η απάντηση κρύβεται στην ίδια την αισθητική φόρμουλα που ορίζει, πιστεύω, τα έργα του Λόρκα και η φόρμουλα αυτή συνδυάζει έντεχνα το πάθος με την... δανδέλα, τη σκοτεινή δύναμη με την... ελαφριά κομψότητα, το δράμα με το... κουκλοθέατρο, τη λαϊκότητα με την... υπερρεαλιστική θεώρηση της ζωής, τη χυμώδη παράδοση με την υπερσύγχρονη αφαίρεση.

Χάρηκα ανακαλύπτοντας πολλά από τα αισθητικά συστατικά αυτής της φόρμουλας στο φαινομενικά απλό και ελαφρύ οικοδόμημα της παράστασης του «Ενα». Ο συνδυασμός του πόνου με το γκροτέσκο σαν λύση του ρόλου του Περλιμπλίν που εισηγήθηκε η Καρσερά υιοθετήθηκε από τον Μαρίνο Ξενοφώντος, (μόνο που θα ήθελα πολύ να τον ξαναδώ σε άλλη μια παράσταση στη μέση του καλοκαιριού για να διαπιστώσω ότι του έφυγε κάποια συναισθηματική αμηχανία της πρεμιέρας). Βρίσκω καταπληκτική την Ειρήνη Κωνσταντίνου στο ρόλο της Μπελίσσας. Η νεαρή ηθοποιός διαθέτει σπάνια ευαισθησία σ' ό,τι αφορά στο στυλιστικό χρωματισμό του λόγου, της κίνησης και

γενικότερα όλης της υποκριτικής της παρουσίας σε υφολογικά δύσκολες παραστάσεις όπως στον Ιονέσκο, όπως στο «Τελευταίο ταξίδι», κ.ά.

Οι μορφές που δημιούργησαν η Σοφία Καλλή και η Ιωάννα Καμμένου αποδεικνύουν ότι οι στόχοι της παράστασης έγιναν κατανοητοί και αποδεκτοί απ' όλους τους συντελεστές της. Τα τρία δαιμόνια (Σταυράκης, Μεσάνας, Χριστόφια) κινούσαν την υπόθεση του έργου και τη μοίρα των ηρώων του. Ενώσα να μου λείπουν τα πρόσωπά τους ή κάποιες εκφραστικές μάσκες για περισσότερη συμμετοχή ή κάποιο σχολιασμό των συμβάντων. Δεν πιστεύω ότι η μεταφορά της μοίρας στο σύστημα ιδεών του Λόρκα προνοεί μορφές απρόσωπες ή τυφλές.

Η ανάταση που δίνει στη σκηνική εικόνα η κάθετη οργάνωση των σκηνικών από τον Λάκη Γενεθλή, αλλά και οι χρωματισμοί, οι φόρμες με τα κενά τους, ο μηχανισμός αποκάλυψης του εσωτερικού χώρου με τα κρυφά του δρώμενα πρόσθεσε πολλά στην παραγωγή του «Ενα». Η μουσική πλευρά (Αναστασία Guy) της παράστασης έδειχνε πόσο συντονισμένα και ομόψυχα έδρασαν οι συντελεστές της. Ανάμεσα στις μουσικο-χορευτικές παραγωγές του φετινού θεατρικού καλοκαιριού της Λευκωσίας, η παράσταση του «Ενα» αποτελεί ανακουφιστική εξαίρεση.

Διασκευή/σκηνοθεσία: Μαρία Μανναρίδου Καρσερά. Σκηνικά/κοστούμια: Λάκης Γενεθλής. Μουσική σύνθεση: Αναστασία Guy. Χορογραφίες: Φαίδρα Καραβοκύρη Ζένιου. Παιζουν: Μαρίνος Ξενοφώντος, Σοφία Καλλή, Ειρήνη Κωνσταντίνου, Ιωάννα Καμμένου, Σώτος Σταυράκης, Σωτήρης Μεσάνας, Χριστίνα Χριστόφια. ●